

NORME din 15 martie 2007

privind legea aplicabilă contractelor de asigurare care reglementează riscuri situate în statele membre ale Uniunii Europene sau în cele aparținând Spațiului Economic European

EMITENT • **COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR**

Publicat în **MONITORUL OFICIAL nr. 200 din 23 martie 2007**

Data intrării în vigoare 23-03-2007

Articolul 1

Prezentele norme stabilesc legea aplicabilă contractelor de asigurare care reglementează riscuri situate în statele membre ale Uniunii Europene sau în cele aparținând Spațiului Economic European, contracte încheiate de asigurătorii autorizați de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor conform prevederilor [art. 12 din Legea nr. 32/2000](#) privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, și ale normelor emise în aplicarea acesteia.

Articolul 2

(1) Legea aplicabilă contractelor de asigurare din categoria asigurărilor generale, exceptând asigurările obligatorii, se alege în funcție de următoarele criterii:

a) în cazul în care asiguratul/titularul poliței își are domiciliul, reședința sau sediul social pe teritoriul statului membru în care este situat riscul, legea aplicabilă contractului de asigurare poate fi legea statului membru respectiv sau, dacă aceasta permite, legea unei alte țări aleasă de către părți.

Prin stat membru în care este situat riscul se înțelege, după caz:

1. statul membru în care se găsesc bunurile, atunci când asigurarea se referă fie la clădiri, fie la clădiri și conținutul lor, în măsura în care acestea se află sub incidența aceluiași contract de asigurare;

2. statul membru de înregistrare, atunci când asigurarea se referă la vehicule de orice natură;

3. statul membru în care asiguratul/titularul poliței de asigurare a semnat contractul, în cazul unui contract cu durată mai mică sau egală cu 4 luni, privind riscurile din cursul unei călătorii sau a unei vacanțe, indiferent de clasa de asigurare avută în vedere;

4. statul membru în care asiguratul/titularul poliței de asigurare își are domiciliul sau reședința ori, dacă acesta este o persoană juridică, statul membru în care este situat sediul social al acestei persoane juridice la care se referă contractul, în toate cazurile care nu sunt menționate în mod explicit la punctele precedente;

b) în cazul în care asiguratul/titularul poliței de asigurare nu își are domiciliul, reședința sau sediul social în statul membru în care este situat riscul, părțile care încheie contractul de asigurare pot să aleagă fie aplicarea legii statului membru în care este situat riscul, fie aplicarea legii statului în care asiguratul/titularul poliței de asigurare își are domiciliul, reședința sau sediul social;

c) în cazul în care asiguratul/titularul poliței de asigurare desfășoară o activitate comercială, industrială sau profesie liberală și contractul de asigurare acoperă două sau mai multe riscuri legate de această activitate, riscuri situate în state membre diferite, părțile care încheie contractul de asigurare pot alege fie aplicarea legii unuia dintre statele membre, fie aplicarea legii statului în care asiguratul/titularul poliței de asigurare își are domiciliul, reședința sau sediul social;

d) fără a se aduce prejudicii drepturilor prevăzute la lit. a), b) și c), atunci când riscurile acoperite prin contractul de asigurare se limitează doar la acele riscuri asigurate produse în alte state membre decât statul în care este situat riscul, părțile contractante pot alege întotdeauna aplicarea legii primului stat;

e) în cazul riscurilor majore menționate la lit. E din anexa nr. 1 la [Legea nr. 32/2000](#), cu modificările și completările ulterioare, părțile contractante pot alege aplicarea oricărei legi agreeate de acestea;

f) alegerea de către părți a legii aplicabile contractului, în cazurile prevăzute la lit. a) sau e), nu poate aduce vreun prejudiciu prevederilor imperative ale statului membru în care sunt situate riscurile reglementate de contractul de asigurare și de la aplicarea cărora legea statului membru respectiv nu permite nicio derogare prin contract.

(2) Alegerea de către părți a legii aplicabile contractului de asigurare, conform alin. (1), trebuie să fie precisă și să rezulte în mod clar și expres din clauzele contractului sau din circumstanțele cauzei.

(3) Dacă părțile contractante nu au convenit asupra legii aplicabile, conform alin. (1), atunci legea contractului de asigurare este aceea a statului membru prevăzut la alin. (1) lit. a)-f), cu care se consideră că acest contract are legăturile cele mai strânse.

(4) În mod excepțional, dacă doar o parte a contractului de asigurare este separabilă de restul contractului și aceasta prezintă o legătură mai strânsă cu un alt stat decât cu unul dintre cele luate în considerare conform alineatelor precedente, se poate aplica acestei părți a contractului legea acelui stat, considerându-se că acel contract are legăturile cele mai strânse cu statul membru în care este situat riscul.

(5) Indiferent de legea aplicabilă contractului, prezentul articol nu poate aduce prejudicii aplicării normelor de drept ale țării instanței judecătorești care reglementează imperativ situația.

(6) Sub rezerva alineatelor anterioare, în România se aplică, în cazul contractelor de asigurare menționate anterior, normele generale de drept internațional privat român incidente în domeniul obligațiilor contractuale.

Articolul 3

(1) Legea aplicabilă contractelor de asigurare obligatorie este legea statului membru care impune obligativitatea asigurării.

(2) În cazul în care există contradicție între legea statului membru în care este situat riscul și cea a statului membru care impune obligația încheierii unei asigurări obligatorii, prevalează legea acestuia din urmă.

(3) Prin derogare de la prevederile art. 2, contractele de asigurare obligatorie din România trebuie să fie încheiate în conformitate cu prevederile legale aplicabile acestei asigurări reglementate numai de legea română.

(4) Atunci când un contract de asigurare acoperă riscuri situate în mai mult de un stat membru și cel puțin unul dintre riscuri se circumscrie asigurărilor obligatorii, contractul de asigurare se consideră ca fiind compus din mai multe contracte de asigurare, fiecare dintre acestea fiind raportat la un stat membru. În acest caz se aplică în mod corespunzător prevederile art. 2 alin. (5).

(5) Asigurătorii care au încheiat contracte de asigurare obligatorie în România sunt obligați să informeze Comisia de Supraveghere a Asigurărilor despre încetarea obligațiilor decurgând din astfel de contracte, acoperirea ce decurge din aceste contracte fiind opozabilă terților doar în limita condițiilor contractului.

(6) Comisia de Supraveghere a Asigurărilor va comunica Comisiei Europene riscurile cuprinse în asigurările obligatorii indicând toate prevederile legale ce trebuie să fie îndeplinite de către părțile participante la contractul de asigurare obligatorie.

Articolul 4

(1) Legea aplicabilă contractelor de asigurare din categoria asigurărilor de viață este legea statului membru al angajamentului.

(2) Când asiguratul este o persoană fizică având domiciliul sau reședința într-un stat membru, altul decât cel al cărui cetățean este, părțile pot alege ca lege aplicabilă contractului de asigurare legea statului al cărui cetățean este.

Articolul 5

Asigurătorii au obligația menționării în contractele de asigurare încheiate a legii aplicabile acestora.

Articolul 6

Nerespectarea prevederilor prezentelor norme se sancționează în conformitate cu prevederile [art. 8 și 39 din Legea nr. 32/2000](#), cu modificările și completările ulterioare.

Articolul 7

Prezentele norme transpun art. 7 și 8 din [Directiva 88/357](#) din 22 iunie 1988 de coordonare a dispozițiilor legale, de reglementare și administrative privind asigurarea directă, alta decât asigurarea de viață, de stabilire a dispozițiilor destinate facilitării exercitării efective a liberei prestări de servicii și de modificare a [Directivei 73/239/CEE](#) și art. 32 din [Directiva 2002/83/CE](#) din 5 noiembrie 2002 privind asigurarea directă de viață.
